

BRÁNILA BYSTE VLASTNÍHO MANŽELA,
KDYBY BYL OBVINĚNÝ Z VRAŽDY SVÉ MILENKY?

PERFEKTNÍ PERFEKTNÍ MANŽELSTVÍ

JENEVA ROSE

PERFEKTNÍ MANŽELSTVÍ

Copyright © 2020 by Jeneva Rose

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kateřina Elisová, 2022

Cover © Kreativní bojovnici s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-1918-1 (pdf)

JENEVA ROSE

PERFEKTNÍ MANŽELSTVÍ

VENDETA

*Mamince –
mé největší stoupenkyni,
nejhrdější fanynce
a nejoblíbenější vzpomínce.*

PROLOG

MILOVAL JI? Miloval způsob, jakým se na něj dívala, jak se jí chvěl spodní ret a trhala nohou, když dosáhla orgazmu. Miloval, jak jí dlouhé kaštanové lokny padaly přes laní oči, když na něm seděla, a jak prohnula svá štíhlá záda do tvaru půlměsíce, zatímco do ní pronikal zezadu. Miloval ji? Miloval některé její části. Jenže není třeba se ptát, zda ji miloval, nebo ne. Otázka zní: Zabil ji?

SARAH MORGANOVÁ

„UŽ ZASE.“

Zklamání v jeho hlase zaplní místnost a visí v ní jako mlžný opar, který nás halí a navzájem odděluje. Zhluboka se nadechnu a mlhu rozeženu. Pak stejně rychle vydechnu a znovu si k němu hledám cestičku. Nemusím se na něj dívat, abych věděla, že má sklíčený pohled a pevně stisknuté rty. Neobviňuju ho. Opět jsem Adama zklamala.

Přejíždím si prsty po zlatavě blond vlasech, abych zkrotila každý neposedný vlas. Jsou pevně svázané do dokonalého drdolu, ostatně jako vždycky. Rukama pozvolna kloužu po bílém saku, pod které jsem si oblékla smaragdově zelenou halenku, a uhlazuju si pouzdrovou sukni. Mé oči se setkají s těma jeho a oba v daném okamžiku ustrneme.

„Omlouvám se.“ Skloním hlavu a vyhnu se tak jeho pohledu, čímž ho chci přilákat k sobě. Na návnadu se chytí, přistupuje ke mně a jeho téměř sto devadesát centimetrů vysoká postava se tyčí nad mým drobným tělem. Položí mi ruku na tvář, zvedne mi bradu a něžně mě políbí na rty. Každý chloupek na mém těle se zježí. I po deseti letech manželství na mě Adam takto působí. A stejně tak já v něm vzbuzuju pořád to samé – pociťuje zklamání.

„Do domu u jezera jsme měli odjet včera. Říkala jsi, že dnes to už určitě vyjde.“

Vyprostím se z objetí a začnu si balit aktovku. Pocit zodpovědnosti převáží nad mírou sentimentu. „Já vím, já vím. Mám ale hrozně moc práce a musím si připravit skvělou závěrečnou řeč.“

Adam přejde ke dveřím ložnice, opře se o zárubeň a zkříží paže na hrudníku. V tu chvíli si nepřeju nic jiného, než aby mě místo chaotického soudního sporu, který řeším, pohltilo jeho sevření. Ovšem existují některé věci, kterým nedokážu poručit ani já.

„Pořád máš spoustu práce. Neustále děláš na nějakém případu.“ Laškovně přimhouří oči, ale určitým obviňujícím způsobem, jako bych teď před soudem stála já.

„Někdo musí platit účty.“ Lehce se pousměju. Trefa do černého. Zavrtí hlavou tak nepatrně, že si toho téměř nevšimnu, ale nemůžu dělat, že se to nestalo. Položím mu ruce na ramena. Předstírá, že se neskloní, aby mě políbil, ale já vím, že to udělá. Nedokáže mi odolat, stejně jako já nedokážu odolat jemu.

Usměje se, ale hra na přetahovanou trvá jen několik vteřin. Pak se ke mně sehne. Naše rty se znovu setkají, tentokrát mnohem vášnivěji. Otevřeme ústa, naše jazyky se obkružují, rukama mi přejíždí zběsile po zádech. Rázem zvažuju, že všechno zruším. Odejdu z firmy. Prodáme dům a přestěhujeme se do Virginie do domu u jezera. Jen my dva. Poběžíme ruku v ruce vstříc naší vlastní pohádce.

Jenže pak se dostane ke slovu realita.

„Musím jít,“ šeptám mu do ucha, zatímco se od něj odtahuju. Pokaždé se odtahuju jako první. Jednoho dne budeme všim, čím jsem vždycky věděla, že budeme. Ale dnes ještě ne.

„Zítra máme desetileté výročí.“ Zamračí se. Stále má to chlapecké kouzlo, do kterého jsem se zamilovala a které by mi nejspíš lezlo trochu na nervy, kdyby mě neuchvátilo.

„Budu se snažit, aby to zítra vyšlo.“ O krok ustoupím, zkoumám jeho zklamaný výraz a škodu, kterou jsem napáchala.

Dá průchod své rozmrzelosti. „Možná si myslíš, že jsem na tohle po deseti letech už zvyklý... ale nejsem.“ Adam si mne bradu, jako

by rozvažoval, co řekne dál. „Už toho mám vážně dost, Sarah.“ Skloní hlavu a zakroučí s ní.

„Překonám prostor mezi námi a zabořím se mu obličejem do hrudi. „Omlouvám se. Víím, že jsem tě zklamala. Stejně si ale vezmu týden volna, až tenhle případ skončí. Už jsem mluvila s Kentem.“ Udělám na něj laní pohled a doufám, že ho ta novinka potěší.

Trochu se usměje. „Myslíš to vážně, nebo je to jen další z tvých slibů?“

Lehce ho plácnu po hrudníku. „Přestaň.“

Chytí mě za ruce a přitáhne si mě k dalšímu polibku. „Přestanu, ale až po tobě.“ Ušklíbne se. Znovu ho políbím.

„Ach, skoro jsem zapoměla.“ Ze skříňky vytáhnu zabalenou krabičku a předám mu ji. „Něco pro tebe mám.“

Podívá se na krabičku a pak na mě. „To jsi neměla,“ řekne a vezme si dokonale zabalený dárek. Po pátém výročí jsme se dohodli, že si už nebudeme nic dávat, ale nemohla jsem si pomoci. Víím, že ho zanedbávám, a tohle je můj způsob, jak mu to trochu vynahradiť. Chvilí mlčí a pak dárek opatrně rozbalí. Otevře krabičku a odhalí tak hodinky Patek Philippe s mnoha funkcemi, páskem z aligátoří kůže a zlatým ciferníkem. Otevře ústa dokořán.

„Na tyhle hodinky se dívám už celé roky... ale tohle, to je moc,“ protestuje a současně obdivuje složitost a design ciferníku.

„Ne, není to moc – je to deset let manželství.“ Vytáhnu hodinky z krabičky. „Podívej se, co je tam vyryté.“

Otočí je. Na zadní straně stojí: *5 256 000*.

Adam se na mě podívá. „Co to znamená?“

„Přesně tolik minut uplyne během deseti let.“ Políbím ho na rty.

„Ty jsi to počítala?“

„Já vždycky počítám.“ Usměju se a pomáhám mu hodinky nasadit.

Natáhne zápěstí a obdivuje je. „Takže teď budu mít přehled o čase, kdykoli mě necháš čekat nebo se na mě vykašleš,“ škádlí mě. Zvednu k němu oči.

„Dělám si srandu.“

„Ne, nedělaš.“ Nakloním hlavu. Víím, že nežertuje.

Svší paže a znovu mi věnuje plnou pozornost. Poté mě chytne za ramena a sjede mi rukama dolů po pažích. „Máš pravdu, Sarah, ale stejně tě miluju.“ Drsně mě políbí.

Když se vymaníme z vášnivého polibku, zamíříme do kuchyně v přízemí – do velkého moderního prostoru s nerezovými spotřebiči, skříňkami krémové barvy a pracovními deskami z žuly. Odložím si aktovku na kuchyňský ostrůvek a podívám se do lednice po ovoci a vodě. Vezmu si nakrájený ananas a skleněnou láhev minerálky San Pellegrino, což by mi mělo stačit, než si v kanceláři pošlu asistentku pro oběd.

Adam nalije dva šálky kávy a jeden postaví vedle mé černé aktovky značky Bottega. Vytáhne z kávovaru použitý filtr, přejde k odpadkovému koši a nohou šlápne na pedál, aby se otevřelo víko. Když už se chystá odpad vyhodit, jeho pohled upoutá krátký záblesk.

„Co je to?“ Adam sáhne do koše a vytáhne otevřenou obálku s blyštivým přáním uvnitř.

„Tvoje máma nám poslala blahopřání k výročí,“ odpovím, aniž bych zvedla oči od telefonu.

„A ty jsi ho prostě... vyhodila?“ Zamračí se.

„Přečetla jsem si to a vzala na vědomí. Co víc bys chtěl, abych s ním udělala?“

Vytáhne přání z obálky a přečte ho nahlas: „Nemůžu uvěřit, že jste spolu vydrželi deset let! Šťastné výročí, můj milý Adame a Sarah. PS: A kde mám vnoučata? S láskou máma.“

Usměje se a zamíří k ledničce. „To je od ní hezké.“ Začne prohlédávat zásuvky, aby našel magnet a mohl tak uchovat své vyznamenání na přední straně naší nerezové lednice. Protočím oči a sleduju, jak na dvířka přidává další nepotřebnou blbost.

„Co máš dneska v plánu?“ změním předmět hovoru a předchozí téma prostě přejdu. Tím myslím jeho matku. Šálek s kávou zvednu

ke rtům. Je horká, ale příjemně. Jako drobný požár, který občas ve svém životě potřebujeme, aby nám připomněl, že žijeme.

„No, když mám teď čas ve svých rukou...“ řekne se smíchem a zadívá se na své nové hodinky. Ze zdvořilosti se tomu hloupému vtipu zasměje. „Pravděpodobně zajedu do domu u jezera a něco napíšu. Daniel potřebuje víc stránek, než začne knihu propagovat.“

Přikývnu a znovu se napiju. „Ty poslední, které jsi mi poslal, byly skvělé. Tvůj agent bude nadšený. Nezapomeň mi poslat pokračování.“

„Myslíš to vážně?“ Skepticky pozvedne obočí.

„Všechno, co říkám, myslím vážně... především když se to týká tebe,“ odpovím a mrknu na něj.

Odloží hrnek s kávou a přistoupí ke mně zezadu. Obě ruce položí na linku, nose se mi otírá o krk a líbá mě, zatímco pánev mi tiskne na zadek. Zachichotám se jako školačka.

„Přijed' zítra. Aspoň na jeden den.“

„Budu se snažit, i kdybych tam s tebou měla zůstat jen pár hodin.“

„Musíš udělat víc než se jenom snažit. Ten dům máme přes rok a ty jsi tam přespala nanejvýš jednou.“

„Řekla jsem, že se pokusím.“ Znovu se napiju.

Obličejem přejíždí po mém krku a zasténá. „Prosím.“

„Udělám všechno, co je v mých silách, abych tam zítra byla. Ať spolu můžeme ten dům konečně pokřtít.“ Rozpustile ho zády odstrčím. Adam si mě pevně přitáhne a políbí mě na šíji.

„Konečně plán podle mého gusta.“ Otočí mě, abychom k sobě stáli čelem, a rukama mi bloudí po těle.

„Děkuju, že máš se mnou takovou trpělivost.“ Zvednu hlavu a věnuju mu svůj nejostýchavější pohled štěněte, abych podpořila upřímnost svých slov. Upřeně se na mě zadívá.

„Čekal bych na tebe celý život.“ Políbí mě na čelo, na špičku nosu a pak na rty. „Nebo přinejmenším dalších 5 256 000 minut...“ Ušklíbne se. „A teď rychle do práce, ať jsi u mě co nevidět.“

Laškovně mě poplácá po zadku, jako kdybych vbíhala uprostřed utkání na fotbalové hřiště.

Zvednu aktovku, zamířím ke dveřím a řeknu mu, že ho miluju.
„Já tě miluju víc,“ opáčí.

ADAM MORGAN

SLUNCE PRO DNEŠEK opouští svůj poslední úsek na této straně světa a moje prsty ještě několikrát klepnou na klávesnici. V korunách stromů šustí vánek a setřásá z nich podzimně zabarvené listí, zatímco šplouchající vlnky v jezeře jemně olizují břeh. Uložím, co jsem dnes napsal, a zavřu laptop – tři tisíce slov budou muset stačit. Na stůl odhodím brýle na čtení s černými obroučkami, oběma rukama si projedu popelavě hnědé vlasy a sčesu si je z čela. Jemně si třu spánky, abych zmírnil přetrvávající bolesti hlavy, a zhluboka si povzdechnu. Když si protahuju paže a krk, moji pozornost upoutá černá veverka, která přebíhá přes zahradu. Ne že bych nikdy dřív neviděl černou veverka, ale jde o nevšední podívanou, která v člověku vyvolá náležitý zájem. Z velkého okna za pracovním stolem se dívám, jak to stvoření poskakuje z místa na místo a hledá potravu s absolutním vědomím svého úmyslu a směřování.

Dům u jezera je vzdálený hodinu jízdy od našeho domova v D.C., a stejně tak by se mohl nacházet na jiné planetě. Jde o zelenající se oblast, kterou by naši předkové – na rozdíl od betonové a řevem klaksonů zaplavené obludnosti, která vládne našemu hlavnímu městu – bezpečně poznali. Dům stojí dostatečně daleko od města, aby nepřijely žádné nečekané návštěvy, ale zároveň dost blízko, abych sem mohl zajet, kdykoli potřebuju být sám. Ale stojí za tím i něco jiného než touha po samotě.

Chata v ústraní, obklopená lesy u jezera Manassas v Prince William County ve Virginii, byla přesně tím, co moje kariéra spisovatele potřebovala, nebo aspoň tak jsem ten nápad prodal Sarah. Ta slova se mi podařilo ze sebe dostat až před rokem, když jsme koupili tento druhý domov. Otevřel se mi tím další svět. Svět, v němž jsem mohl psát, svět plný dosažitelných tužeb, ve kterém jsem byl schopný žít, aniž bych cítil konstantní tlak, že nejsem dost dobrý. Cítím se tady jako znovuzrozený, a nadto můžu přírodní krásy okolního prostředí promítnout do své práce.

Nedílnou součást našeho domu u jezera představuje masivní dřevo, takže získáte dojem, že jste spíš než do lidského obydlí vstoupili dovnitř stromu. Otevřený obývací prostor má velká arkýřová okna s výhledem na jezero a obrovský krb zdobený kameny různých barev. Posezení doplňuje ohromná medvědí kůže představující pomyslný střed celého domu, za kterou se nachází kuchyně.

Oba kuchyňské ostrůvky a linku pokrývají žulové mramorované desky v lesní zelené barvě, nad a pod kterými jsou skříňky z borového dřeva nabarvené do téměř karamelového odstínu. Vedle sezení, necelé tři metry od krbu, stojí u arkýřových oken můj pracovní stůl. To mi umožňuje dokonalý výhled na vše, co příroda v této končině nabízí, a dává pocit svobody, že nejsem uvězněný v nějaké malé pracovně.

Nestálo mě moc úsilí Sarah přesvědčit, že bychom si tuto chatu, ležící dostatečný kus od domova, měli koupit. Myslím, že si uvědomovala, jak se jí vzdaluju (mentálně, emocionálně...), nebo mi možná jen chtěla ukázat, že si ho může dovolit. Připomenout mi – opět –, že má nade mnou ve financích navrch, ohánět se jím jako ukázkou své moci. Ať už je důvod jakýkoli, ten dům jsem získal. Takže co na tom, kurva, záleží?

Měl to být náš druhý domov daleko od města, ale stalo se z něj pouze moje útočiště. Přestal jsem počítat, kolikrát Sarah slíbila, že tu se mnou stráví víkend, ale později to zrušila. A tento víkend

nebyl výjimkou, i když jde o naše desáté výročí. Doufal jsem, že zvládne přijet aspoň na den, ale už mi telefonovala, že musí ještě do kanceláře. Taky dodala, že mě miluje. Což ostatně říká vždycky. Zvednu zápěstí a obdivuju svoje nové hodinky. Jsou neskutečně drahé. Ovšem nehledě na cenu, jedná se o promyšlený dárek. Typická Sarah. Pozorná, i když nikdy není se mnou.

Vždycky jsem měl pocit, že dobývá svět, zatímco já se v něm snažím prostě žít. Stala se ženou, kterou chtěla být. Mocná, plná síly. Její život představuje sólový výstup, ve kterém jsem se zcela náhodou ocitl jako komparz. Nikdy to nebylo jiné. Potkali jsme se, když jsem byl ve třetím ročníku na Dukeově univerzitě a Sarah v prváku. Studovala politologii, zatímco já literaturu. Tehdy jsme oba snili o věhlasu. Sarah se chtěla stát úspěšnou právníčkou a já toužil být přijímán jako jeden ze skutečně velkých spisovatelů naší generace. O patnáct let později jeden z nás stále čeká.

Řekl bych, že sotva se o mě otřelo uznání, stejně rychle zase zmizelo, a ještě se nevrátilo. To je ta legrační stránka snů. Nakonec se vždycky probudíte. Moje první kniha představovala úspěch – ani ne z hlediska komerčního či mainstreamu, jako spíš literárního. Jeden kritik mě dokonce nazval „příštím Davidem Fosterem Wallacem“, což se mi líbilo. Titul má dodnes hezkou skupinku fanoušků. Myslel jsem si, že tento úspěch zopakuju, jenže druhá a třetí knížka byly propadáky ve všech ohledech, včetně literárního. Překvapuje mě, že si mě můj agent stále drží, a jsem si jistý, že pokud knížka, na které právě pracuju, neuspěje, velmi rychle se mě zbaví.

Nakrátko jsem přičichl ke slávě, ale svůj sen zrovna nežiju. Sarah snila o tom, že bude právním zástupcem v trestních řízeních, jedním z nejlepších. A stala se tím nejlepším. O tom jsem ostatně nikdy ani na moment nepochyboval. Jen jsem si nemyslel, že ji za to budu tak moc nesnášet.

Ale jak jsem říkal, nebylo tomu tak vždycky. Chci říct, že jsem při každé příležitosti, která se mi naskytla, neutíkal do našeho

druhého domova a Sarah netrávila prakticky celé dny ve své kanceláři. Jenže se nestaneš nejlepším obhájcem široko daleko tím, že miluješ svého manžela.

Člověk by si myslel, že když žiju osaměle a utápím se ve vlastní sebelítosti, stane se ze mě velký spisovatel, například novodobý Thoreau či Hemingway. K dnešnímu dni mám sice stejnou spotřebu alkoholu jako Hemingway, jenže ji nedoprovází žádný úspěch.

Sarah má svoji práci a já taky. Bývaly doby, kdy jsme měli jeden druhého, ale to už je pryč.

Potkali jsme se na večírku. Což byla klika, protože Sarah běžně na večírky nechodila, jak mi později ten večer řekla. Ulepená těla plná hormonů v suterénu naší koleje ji příliš nelákala. Mnohem radši by měla nos zabořený v knížce. Ale přišla, stála v rohu a ležérně popíjela levné pivo z plastového kelímku. Hodila se tam asi jako jeptiška do bordelu. Nepřestávala se usmívat, čímž se snažila zamaskovat rozpaky, ale řeč těla ji prozradila. Opírala se o stěnu, nohy překřížené, kelímek u rtů, zatímco si jednou paží přes hrudník podpírala ruku s pivem. Rozhlížela se a snažila se stát co nejmenší, splynout s pozadím, zůstat nepovšimnutá. Ale pro mě byla jedinou osobou v místnosti.

Její po ramena dlouhé blond vlasy prakticky zářily pod ultrafialovými světly, která v prvním desetiletí nového tisíciletí představovala základ jakéhokoli vysokoškolského mejdanu. Zelené oči se žlutými skvrnkami skrývaly veškerá tajemství světa. Štíhlé tělo zahalovalo přiléhavé bílé tričko a modré džíny do zvonu. Vykukovalo jí asi dva a půl centimetru břicha, od kterého jsem nedokázal odtrhnout oči. Ten kousek odhalené mléčné kůže mě vzrušoval víc než zcela nahé tělo mojí bývalé přítelkyně. Díval jsem se na ni. Studoval jsem ji. Než jsem na ni promluvil, znal jsem nazpaměť každou její křivku, každou vrásku a pihu, jež mi byly v tom omšelém suterénu odtajněny. Představoval jsem si, jak vypadá pod oblečením, a později jsem zjistil, jak moc jsem se mýlil. Její tělo překonalo hranice

mé vlastní fantazie. Byla dokonalá ve smyslu, jaký bych nedokázal vymyslet ani pochopit.

Když o hodinu později její oči konečně zachytily můj pohled, sebral jsem odvalu, abych ji oslovil. Tyčil jsem se nad jejím drobným tělem, ale od samého začátku působila dojmem, že je mnohem větší než já. Věděl jsem, že jakmile si to uvědomí, promění se v nezastavitelnou sílu.

Zpočátku se chovala trochu rezervovaně a odpovídala jednoslovně. Zeptal jsem se, jak se jmenuje. Řekla, že Sarah. Zeptal jsem se, s kým přišla. Ukázala na opilou brunetku, která se na tanečním parketu lepila na nějakého chlápka. Zeptal jsem se, jestli si chce zatancovat. Odpověděla, že ne. Řekl jsem jí, že je krásná. Pokrčila rameny. Představil jsem se. Ustrkla pivo. Zeptal jsem se, co studuje. Poklepala na kelímek, aby mi naznačila, že si potřebuje dolít, a chystala se ode mě odejít. Vzal jsem jí kelímek a přelil jsem do něj pivo ze svého. Usmála se, kelímek si vzala a znovu zaujala svoji pozici u stěny.

„Výborný,“ poznamenala, když se napila.

Opřel jsem se o zeď vedle ní a beze slova jsme tam stáli snad celé hodiny. Už od samého začátku se všechno spojené se Sarah zdálo jako věčnost. Nenuceně upíjela pivo a věnovala pozornost dění na večírku, aniž by spustila oči ze své opilé kamarádky. Předstíral jsem, že obhlížím místnost stejně jako Sarah, ale soustředil jsem se výhradně na ni. V jednu chvíli jí kamarádka oznámila, že odchází s chlápkem, na kterého se celý večer lepila. Vyslovovala nezřetelně, oči měla zakalené a vlasy jí padaly do obličeje, když se přidržovala muže, před kterým měla už brzy roztáhnout nohy. Sarah nevypadala potěšeně, ale řekla jí, ať se dobře baví a ráno jí zavolá. To byla nejdelší promluva, kterou jsem od ní za celý večer slyšel. Zůstala klidná a dál ležérně upíjela pivo.

Po minutě dopila, kelímek upustila na špinavou podlahu suterénu a odkopla ho do rohu. Ještě chvíli postávala, očima bloudila po

večírku a pak sklouzla pohledem na mě. Trochu neklidně se zavrtěla a já si nebyl jistý, jestli se posunuje směrem ke mně, nebo naopak.

O další minutu později jsem se rozhodl, že to zjistím, takže jsem se zeptal, jestli chce vypadnout. Řekla, že ano. Když jsem ji bezpečně doprovodil k jejímu pokoji na koleji, očekával jsem, že jí dám pusku na tvář a popřeju dobrou noc. Sarah nepůsobila jako dívka, která by podléhala náhlým impulzům. Když jsem se ji chystal letmo políbit, zatáhla mě do pokoje, servala ze mě oblečení a zbytek noci hlasitě sténala, lapala po dechu a vyrážela ze sebe *ano*.

O tři roky později jsem se jí zeptal, jestli si mě vezme, a znovu řekla *ano*. A i když mi od té doby řekla *ano* bezpočtukrát, myslím, že tehdy to bylo naposled, kdy to skutečně mínila vážně. Kdyby ji plně nepohltilo studium práva a později právnická praxe, domnívám se, že bychom byli...

Mírný vítr zabouchne dveře domu. To mě na zlomek vteřiny vyleká, ale vím, že je to ona. Aniž bych ji viděl, vím, že se jí po dni práce na kavárenské terase zvýraznily pihy. Vím, že jí její hnědé laní oči září – jsou plné naděje a radosti. Vím, že si na dlouhé rozčuchané vlasy nasadila čepici, kterou si sama upletla na začátku podzimu. Vím, že až si tu čepici sundá, bude s neupravenými vlasy i vším ostatním vypadat nenuceně krásně. Vím, že na sobě nebude mít podprsenku, oblečená v přiléhavé halence a kratičké sukni. Vím, že v pase bude mít halenku zmačkanou od toho, jak celý den nosila zástěru. Vím, že až mě uvidí, usměje se a že mi nebude trvat ani šedesát vteřin, než budu v ní.

„Zlato, přinesla jsem pečivo, co zbylo v kavárně,“ zavolá z haly.

Slyším, jak zápasí s botami, podkolenkami a bundou. Z baru vytáhnu dvě skleničky. Do obou naleju skotskou, a jakmile vstoupí, jednu jí podávám. Nepatrně se zhoupne v kolenou, vezme si ode mě skleničku, obsah do sebe obrátí a pak ji odloží zpátky na bar. Horko z kamenného krbu jí zahřívá pokožku a všimnu si, jak jí husí kůže na pažích pomalu mizí.

Než si můžu podruhé přihnout, rozepne mi kalhoty. Klesne na kolena a s ďábelským úsměvem ke mně zvedne oči.

Nechám jí dopadnout nohy na postel, odcházím do koupelny a zavřu za sebou dveře. Z druhé strany stále slyším, jak hlasitě vtahuje vzduch do plic a snaží se znovu popadnout dech. Nedělá hluk, takže předpokládám, že stále leží. Doufám, že v extázi, a ne v bolestech. Někdy zajdu příliš daleko – jako bych ztratil vědomí, a když ho znovu nabydu, uvědomím si svoji chybu. Nemůžu si pomoci. Kelly na mě tak prostě působí. Jakmile jsem s ní, zvíťezí ve mně zvířecí instinkty.

Sarah na mě mívala stejný vliv. Jenže teď jsem v její přítomnosti stěží mužem, natož čímkoli jiným.

Z ješitnosti se na sebe podívám do zrcadla. Tvář mi pokrývá rašící strniště, vlasy mám rozčuchané a modré oči rudě zakalené. Vydržím se na sebe koukat jen pár vteřin, pak musím pohled odvrátit. Nestydím se za to, kdo jsem, ale ani na to nejsem hrdý. Nastříkám si vodu na obličej, hrudník, břicho a péro. Cítím se příliš unavený, abych se osprchoval. Utírám se ručníkem.

„Zlato?“ zakřičí Kelly z druhého pokoje.

„Ano, kotě?“ odpovím a začnu si čistit zuby.

„Tvoje žena ti poslala textovku.“

Vyplivnu zubní pastu do umyvadla, vypláchnu si pusou a rukou si utřu rty. Když se vrátím do ložnice, světla jsou rozsvícená. Kelly sedí v noční košili na posteli a drží můj mobil. Usměje se.

„Co píše?“ Vklouznu do pohodlných pyžamových kalhot značky Ralph Lauren.

„Chce vědět, co děláš.“

Posadím se na postel vedle Kelly a odhrnu jí z tváře dlouhé hnědé vlasy. Jemně ji políbím na krk a rameno.

„Odepiš jí, že se právě chystám ještě jednou ošukat děvče svých snů,“ zašeptám. Kelly se rozesměje a začne vyfukávat zprávu.

„Tvoje přání je mi rozkazem.“ Chichotá se. Laškovně jí telefon seberu, vstanu z postele a rychle odepišu.

Protože za mnou nezvládneš přijet, v noci se vrátím, abych tě viděl. Nečekej. Miluju tě.

Než stihnu mobil odložit, Sarah odpoví.

Taky tě miluju. Během oběda jsem měla možnost přečíst si další stránky, které jsi mi poslal, a jsou neuvěřitelné. Jsem na tebe tolik pyšná, objímám a líbám.

Na vteřinku se usměju, než mě zaplaví pocit viny. Povzdechnu si.

Zlato, jsi nejlepší. Zítřka tě vezmu na večeři. Řekni, že ano.

Mobil mi zavibruje.

Ano.

Někdy zahlédnu, kým jsme bývali, a myslím si, že bychom se znovu mohli tím párem stát. Jenže k tomu nikdy nedojde, protože jsem toho už hrozně moc poslal. A Sařina kariéra byla vždy na prvním místě – přede mnou, rodinou, vším. Nepředpokládám, že se to někdy změní.

Domníval jsem se, že až budeme mít děti, zpomalí, ale před pěti lety mi řekla, že děti nechce. Myslel jsem si, že dokážu její názor změnit. Ale nedokázal.

Položím mobil na komodu a zapojím ho do nabíječky. Podívám se na Kelly, v jejíchž očích se odráží vilnost. Nemůže se mě nabažít,

stejně jako já nikdy nemám dost jí. Jenže vím, že to tak nebude na pořád. Bývaly doby, kdy jsme se ani se Sarah nedokázali navzájem nasytit. Ten čas je dávno pryč. Někdy se ten pocit znovu objeví, ale trvá jen krátce a obvykle ho vyvolá alkohol nebo odloučení. Aby mi nebylo špatně rozuměno, já Sarah miluju. Kdyby ne, už dávno bych ji opustil. Poutá mě k ní láska, ne peníze, pocit zabezpečení nebo domy. Kelly mi dává takovou lásku, kterou Sarah už nemůže. Dohromady mě dělají úplným. Vím, že to zní zvráceně, ale je to pravda. Potřebuju je obě.

„Řekneš o nás někdy svojí manželce?“

„Řekneš o nás někdy svému manželovi?“ odseknou.

Naštve se a zkrříží paže na hrudi. „To je něco jiného,“ pronese tiše.

Odejdu, a když se vrátím, nesu dvě skleničky se skotskou. Jednu jí podám a sednu si. Obejmu ji, přitáhnu k sobě a řeknu, že to vím. Tiše vzlykne a uklidní se stejně rychle, jako se rozplakala. Dopřeje si vydatný lok a navzdory silnému alkoholu sebou ani necukne. Opře se o mě. Mlčky sedíme a upíjíme skotskou, uvěznění v manželstvích bez lásky, kde jsme pro ty, které milujeme, až na druhém místě. Když jsme s Kelly spolu, jako by neexistovalo nic jiného. Ještě dvakrát nám doliju skleničky a pak se znovu věnujeme sexu. Tentokrát ji nešukám. Miluju se s ní.

SARAH MORGANOVÁ

PROCHÁZÍM SPISY. Ty papíry se řetězí a valí jako sníh právě stržené laviny. Měla jsem v plánu jít do kanceláře jen na několik hodin, abych se připravila na další týden, ale teď usrkávám už dvanáct hodin staré kafe. Na jeho hladině plují mastná kola, jako by mi připomínala, před jak dávnou dobou bylo čerstvé. Moje rohová kancelář se nachází ve čtrnáctém podlaží, což je nejvyšší, kam se v D.C. člověk může dostat, aniž by vztyčil falus větší než ten od pana Washingtona. S okny sahajícími od podlahy ke stropu patří mezi nejprostornější kanceláře ve firmě a nikdo by se neodvážil zpochybnit důvody, proč jsem ji dostala právě já.

S několika důležitými případy a s větším počtem těch vyhraných než jakýkoli jiný právní zástupce ve firmě jsem si víc než zasloužila, aby mě ve společnosti Williamson & Morganová jmenovali partnerem. Konečky prstů si třu čelo a pomalu si masíruju spánky, jako bych chtěla vykouzlit stav klidu a pokoje. Sundám si brýle na čtení, a abych zdůraznila svou frustraci, odhodím je s bouchnutím na stůl. Hodiny na mobilu ukazují 20:04. Z pusy mi vyletí podrážděný vzdech, aby neexistující publikum v mé kanceláři vědělo, jak náročné požadavky jsou na mě kladeny.

Rychle pošlu Adamovi zprávu:

Promiň, vážně jsem s tebou dneska chtěla být. Chybíš mi.

Odložím mobil zpátky na stůl. Z polystyrénové krabičky popadnu vidličku a zabodnu ji do jídla z čínské restaurace, které mi tady leží už několik hodin. Dopřeju si pár rychlých soust a pak všechno shodím do odpadkového koše. Přestože posledních třináct hodin pracuju, vlasy mám na šíji dokonale stažené do drdolu, každý pramen na svém místě. Upravím si luxusní černou blůzku a opráším si sukni šitou na zakázku. Srovnám věci na stole, protože na něm vládne absolutní chaos, který je pro můj život netypický. Ale s termíny soudních stání a místopřísežnými prohlášeními, která se nade mnou vznášejí, bude nutné trochu nepořádku akceptovat. Podívám se z okna své kanceláře. Obdivuju světla města, unisono jedoucí auta a lidi užívající si několik posledních hodin víkendu.

„Anne, jsi tady ještě?“ zakřičím.

Dveře se otevřou a moje roztomilá asistentka strčí hlavu do kanceláře. Je drobná, má po ramena dlouhé hnědé vlasy, a i když každému hned nezamotá hlavu, je skromným způsobem hezká. Má unavené oči, ale přesto se mírně rozzáří a usměje se na mě, připravená a dychtivá mě potěšit. Ačkoli jsem právě teď jedinou osobou v kanceláři, není neobvyklé, že Anne nakluše do práce, jakmile si všimne, že posílám pracovní e-maily.

„Ano, paní Morganová.“

Položím ruce na stůl a soucitně se na ni usměju. „Anne, kolikrát ti to budu opakovat? I když sama pracuju tak směšně dlouho, neznamená to, že musíš taky. A co má znamenat ta paní Morganová?“

„Omlouvám se, paní...“ začne, ale zmlkne, jakmile zvednu ruku, postavím se a zamířím k ní. V kanceláři leží plyšové koberce, které jsem si sama vybrala, protože mi pod bosýma nohama připadají neuvěřitelně měkké. Dala jsem si záležet, aby kancelář působila domácky – s luxusní pohovkou, polohovacím křeslem, konferenčním stolem, polštáři, knihovnou plnou knih věnovaných práci i zábavě a krásnými uměleckými díly na stěnách. Tato kancelář se stala mým druhým domovem, protože jsem v ní za posledních osm

let strávila víc času než doma. Dokonce tady mám i běžecký pás v rohu místnosti, z něhož je výhled na vzpínající se Washingtonův monument.

Přistoupím k Anne a položím jí ruku na rameno. „Anne, pracuješ pro mě pět let. Každý pátek spolu obědváme. Čas od času spolu po práci zajdeme na skleničku. Jezdíš se mnou na služební cesty. Nespočítám, při kolika příležitostech jsi byla u mě doma. Jsi moje přítelkyně a až poté zaměstnankyně. Pro lásku boží, už mě nikdy neoslovuj paní Morganová.“

Anne zavrtí hlavou a usměje se. Protáhne se kolem mě a zhroutí se na pohovku. „Uf, promiň. Od té doby, co od Boba odešla poslední asistentka, pracuju i pro něj. Vyžaduje, abych mu říkala pane Millere. Je to síla zvyku.“ Tře si čelo.

Posadím se vedle ní. Bosé nohy položím na konferenční stůl, zhluboka si povzdechnu a rozpustím si vlasy z těsně svázaného drdolu. Anne odkopne lodičky na vysokém podpatku a taky si dá nohy na stůl. Sdílíme pocit solidarity a porozumění. I když jsme odlišné téměř v každém směru, máme jedno společné. Dvě ženy, které se snaží uspět v mužském světě. Pracujeme dvakrát tolik co naše protějšky, abychom se před ně dostaly o jediný centimetr.

„Pan Miller je prostě kretén. Postarám se, aby měl do konce týdne novou asistentku, a pokud to nebude fungovat, dohlídnu na to, že tady skončí,“ řeknu se smíchem, ačkoli to myslím naprosto vážně. Bob je poměrně slušný právník, ale má obrovské ego a nerespektuje nikoho kromě těch, kteří mají víc peněz a větší moc než on.

„Díky, Sarah. Já si tě nezasloužím.“

„Ne, to já si nezasloužím tebe.“

„A víš, koho si nezaslouží vůbec nikdo?“ zeptá se Anne.

„Koho?“

„Boba.“

Obě se rozesmějeme, což je příjemné. Celou věčnost mám hlavu zabořenou ve spisech. Po tomhle se mi stýská. Chybí mi jen tak se

pořít, aniž bych na ramenou nesla váhu celého světa a měla v rukou něčí život či budoucnost.

„Jo, tohle jsem ti chtěla ukázat.“ Anne vytáhne svůj mobil, otevře aplikaci s fotoalbem a několikrát prstem přejeďe po displeji.

Vezmu si od ní telefon a snímky si prohlédnu – muž přecházející ulici, žena stoupající po schodech k Lincolnovu památníku, sokol snášející se nad jezero, dítě vzhlížející k Washingtonovu monumentu. „Anne, ty jsou nádherné. Máš skvělé oko,“ řeknu s obdivem.

„Díky, je to jen koníček.“

„Ale mělo by to být něco víc. Jsi moc talentovaná.“

Zrudne, a když jí vrátím mobil, pevně svírá rty.

Zavibruje mi telefon. Zvednu se, přejeďu ke svému stolu a rychle píšu odpověď Adamovi. Chybí mi. Stýská se mi po našich společně strávených chvilkách. Vyměníme si ještě několik zpráv, a když se dozvím, že se vrátí pozdě, je rozhodnuto. „Pojďme si dát něco k pití,“ navrhu.

„Určitě? Zítř ráno musíš vystoupit s tou závěrečnou řečí.“ V jejích očích se mísí nadšení dobré přítelkyně se znepokojením podřízené – obě pro mě chtějí jen to nejlepší.

„Zcela určitě.“ Usměju se.

Anne tleskne. „Zavolám nám Uber.“ Zvedne se, vklouzne do lodiček a energickým krokem zamíří ke dveřím kanceláře.

ADAM MORGAN

Z DŘÍMOTY MĚ VYTRHNE PRÁSKNUTÍ dveří od auta. Uvnitř i venku vládne neproniknutelná tma a nemám nejmenší ponětí, jak skončila moje noc s Kelly, ale předpokládám, že jsme se věnovali drsnému sexu, protože mám pocit, jako bych svoje péro vlekl po dlážděném chodníku. Podívám se na hodiny na nočním stolku a velké červeně svítící číslice ukazují 00:15.

„Do prdele,“ zašeptám.

Už jsem měl být se Sarah doma. Oběma rukama si třu čelo, pak i zbytek obličeje a snažím se rozmasírovat si nervy zpět k životu. Sakra, jak to, že jsem se takhle zřídil? Nevidím dál než na pár centimetrů, ale Kelly cítím vedle sebe. Vždycky ji vedle sebe vnímám. Přiblížím se k ní a rukou jí přejeđu po tváři. Spí jako zabitá. Zašeptám její jméno a snažím se ji rozhýbat, ale skotská ji odrovnala víc než mě.

„Kelly,“ zašeptám trochu hlasitěji, ale nepohne se. Neustále jí vibruje a cinká telefon, což mě činí poněkud roztržitým, ale dojdu k závěru, že pokud je unavená, chci, aby se vyspala. Něžně ji políbím na tvář a neslyšně vylezu z postele. Po špičkách ji obejdu a z nočního stolku zvednu Kellyin mobil. Vyjdu z pokoje, protože chci telefon umlčet, aby ji nerušil, ale zaujmou mě textovky. Ohlédnu se do tmavého pokoje a pak se znovu podívám na mobil. Zadám přístupový kód 4357. Poslední zpráva je od dívky jménem Jesse.

Zní: Promiň.

Přejdu k textovkám, které Jesseině zprávě předcházely. Všechny jsou od Scotta, Kellyina manžela. Přečtu si je popořadě, počínaje nejstarší z 22:17.

Přál bych si, abys přišla domů.

Proč to musí být takhle?

Zlato... odpovíš mi, prosím?

Hrozně moc tě miluju. Proč to nechápeš?

Nic z toho jsem nemyslel vážně. Musíš mi věřit. Už se to nestane. Slibuju.

Prosím, řekni mi, kde jsi.

Jen mi odpověz. Pak už ti dám pokoj.

Seru na tebe, ty jedna blbá, zasraná děvko.

Do prdele, ty mi lžeš? Už nejsi v práci. Právě jsem volal do kavárny.

Až tě najdu a zjistíš, co si pro tebe tentokrát chystám, budeš ještě žadonit, abych ti udělal to samé jako včera, ty bezcenná mrcho.

Vzteky zatínám svaly, ale přesto dál posouvám zprávy. Je to její věc. Nikdy nechtěla, abych se do toho míchal. Ale kdybych měl teď šanci, tak bych toho hajzla na místě zabil.

Pozdě. Už je z tebe jen zasraná vzpomínka.

Poslední Scottova zpráva z 23:45. Panebože. Co je to za psychopata? Chtěl bych ji zvednout z postele, tisknout ji k sobě a ujišťovat, že nejsme všichni takoví hajzlové jako její manžel. Jsem napůl v pokušení mu taky poslat zprávu, ale vytočit ho je to poslední, co Kelly potřebuje. Místo toho se vplížím zpátky do ložnice, na mobilu jí nařídím budík na 8:00 a položím ho na noční stolek. Skloním se a dám jí pusku na tvář. Rukou jí po stehně vyjedu až do rozkroku. Je vlhčí než kdy dřív, takže mě hned napadne, že se kvůli mně probudí. Ale ani se nepohne, a tak ruku odtáhnou. Chci tady pro ni být v každém směru – fyzickém, mentálním i emocionálním. Mokrou ruku si utřu do kalhot a tiše vyjdu z pokoje.

Nerozsvítím a nechám oči přivyknout tmě. Žhavé uhlíky v krbu mi pomáhají s orientací a medvědí kůže mi napoví, kdy vycházím z otevřeného prostoru obývacího pokoje. Tiše našlapuju po dřevěné podlaze, zatímco uhlíky tlumeně září. Přejdu přes kuchyň a přidržuju se žulových pracovních ploch, abych udržel rovnováhu. Matné světlo bledého měsíce vytváří za proskleným průčelím domu neutěšené pozadí. Najdu pero a bloček na poznámky a napíšu:

Kelly,

ty jsi ta pravá. Nebylo to tak vždycky, ale teď už budeš jen ty.

Stala ses slovy k příběhu, který se snažím napsat celý svůj život, a dneska večer jsem se rozhodl, jak skončí.

Miluju tě, miluj mě, Adam.

PS: Uklízečka přijde v 9. Prosím tě, do té doby odejdi.

Nechám vzkaz na lince, zamířím ke vchodu, seberu si svoje věci a opatrně za sebou zavřu dveře. Než nasednu do černého Range Roveru, podívám se na mobil. Je 00:30. Do prdele. Jsem v pokušení

zůstat s Kelly, ale slíbil jsem Sarah, že večer budu doma, a i když se tam nedostanu před druhou ráno, aspoň se vedle ní probudím.

O víc než hodinu později přijíždím k našemu domu v Kaloramě, městské čtvrti D.C. Ohromný cihlový dům v tudorovském stylu se šesti ložnicemi, třemi koupelnami a jednou extra toaletou je pro nás se Sarah příliš veliký. A na mé poměry trochu moc okázalý. Jenže jakmile ho Sarah uviděla, zamilovala se do něj. Omráčila ji rozlehlá zahrada za domem a úžasná, velmi prostorná terasa. Když si vybrala tak velký dům, s naprostou jistotou jsem si myslel, že změnila názor ohledně založení rodiny. Dvě ložnice jsme předělali na pracovny, jednu pro Sarah, druhou pro mě. Ze třetí ložnice se stala knihovna, ze čtvrté tělocvična a pátá slouží jako pokoj pro hosty. Svoje stanovisko nezměnila.

Zaparkuju na zahradě vedle Sařina bílého Range Roveru. Vstoupím do domu, projdu ohromnou halou s mramorovou podlahou, minu schodiště a vejdu do luxusní kuchyně. Tašku si odložím na linku a rozsvítím. Z lednice vytáhnu láhev vody a zamířím do naší ložnice v prvním patře. V místnosti jsou všechna světla zhasnutá kromě lampičky na Sařině straně postele.

Otevřu dveře a zjistím, že tvrdě spí. Leží na břiše, absolutně uvolněná. Má na sobě tenké černé tílko a černá krajková tanga, což není její typický noční oděv. Očekával jsem, že ji uvidím v noční košili. Dráždí mě? Chce mě? Nebo prostě jen vytuhla, protože vypila moc skleniček vodky se sodou – svého oblíbeného drinku? Hedvábné blondaté vlasy má vlhké a nízko na hlavě úhledně sepnuté do culíku – každý pramen na svém místě. Dokonce i když spí, je dokonale upravená. Očima sleduju křivku jejích zad, hladký, vycvičený zadek a hezky tvarované nohy. Během let mě možná zanedbávala, ale svoje tělo nikdy. Trochu se zavrtí, ale nevzbudí se.

U postele se vysoukám z kalhot a košile a celou dobu z ní nespouštím oči. Cítím se kvůli ní příšerně a zároveň blaženě. Nenávidím ji stejně, jako ji miluju. Ví to? Záleží jí na tom? Co pro ni znamenám?

Odhodím hodinky na noční stůl příliš hlasitě a cinkavý zvuk ji probudí. Ve zlomku vteřiny doširoka otevře oči, ale když si uvědomí, že jsem to jen já, zase se uklidní. Očekávám, že se otočí a znovu usne, ale to se nestane. Přimhouří oči a zvlíne rty do nepatrného úsměvu. Podívá se na budík na mém nočním stolku. 1:45. Vrátil se pohledem ke mně, ale o pozdním příjezdu nic neřekne. Vábí mě očima k sobě.

„Já vím. Omlouvám se, že jdu pozdě.“ Vklouznu do postele.

„To nemusíš,“ zašeptá a dlaní poklepe na místo vedle sebe.

Přisunu se blíž a políbím ji na tvář. Zavrtní.

„Chyběla jsi mi,“ řeknu.

Když ji k sobě přitáhnu, zvedne ke mně oči. Pevně ji obejmou.

„Taky jsi mi chyběl.“

Políbím ji na čelo. Přitiskne se ke mně ještě těsněji, proplete si nohy s mými a hlavu mi položí na nahý hrudník. Prsty mi přejíždí po břiše.

„Jak to šlo v práci?“

„Odcházela jsem pozdě.“

Ticho se prodlužuje a mě napadne, na co asi myslí. Probírá v duchu spisy? Přemýšlí o mně? O nás? Vidí trhliny v našem manželství? Chce je zacelit, nebo dál předstírat, že neexistují? Stejně jako neexistuju já. A my.

„Co kdybychom měli dítě?“ Oči se jí rozjasní, podívá se na mě a čeká na reakci. Nemůžu si pomoci. Rozzářím se a usměju se na ni.

„Myslíš to vážně? Víš jistě, že jsi opravdu připravená? Po tom všem... no... co se stalo. Domníval jsem se, že děti nikdy nebudeš chtít.“ Zkoumám její obličej, abych našel jakýkoli náznak, který by popřel vyřknutá slova. Vždycky jsem doufal, že děti bude chtít, rovněž jsem ale akceptoval, že ten den možná nikdy nepřijde. Vzhledem k tomu, co se jí přihodilo...

„Ano.“ Přikývne a já věřím, že to myslí vážně. Současně se zasměju i vykřiknu a políbím ji. Nedokážu potlačit vzrušení. Dotýkám se jí

úplně všude a ona mé doteky opětuje. Přejíždím rty po jejím krku. Sundám jí černé tílko a líbám každý centimetr jejich prsou a trupu. Když jí svlékám kalhotky, vzhlednu k ní. Usmívá se. Líbám ji, lížu a saju, dokud se neudělá, a pak do ní vniknu. Těžce oddechuje a sténá pode mnou. Hledíme si navzájem do očí, ty její jsou veliké a plné naděje.

„Miluju tě, Sarah.“

„Taky tě miluju, Adame.“

A potom uvnitř jejího těla exploduju. *Budu otec*, pomyslím si. Po tváři mi stéká slza. Zhrouťím se na Sarah, stěží popadám dech, ale zaplavuje mě vlna naděje. Nemůžu jí to dělat. S Kelly to musí skončit. Sarah je moje žena, moje rodina, patří jí celé mé srdce. Nic špatného neudělala a miluje mě – sice na dálku, ale miluje. Svalím se, ale zůstanu ležet vedle ní. Něžně jí třu břicho. Sarah je matkou mého nenarozeného dítěte. Zaslouží si víc. A já jí to dám.

„Děkuju,“ zašeptám.

Políbí mě na čelo, obejmeme mě a pevně stiskne. „Dělám to pro nás. Chci to, co chceš ty.“ Kolébám ji v náručí, zavře oči a znovu pomalu usíná.

SARAH MORGANOVÁ

ADAM VEDLE MĚ tvrdě spí. Usměju se a pohladím ho po tváři. Přemýšlím, jestli dělám správnou věc. Jenže právě taková je podstata správného a špatného – je to subjektivní. *Zaslouží si to*, připomínám si a rukou si přejíždím po břiše v naději, že naše snaha nebyla zbytečná.

Před týdnem jsem si něco uvědomila a včera večer, když jsem šla na skleničku s Anne, to ve mně ještě posílilo. Chci od života víc než titul a své jméno na budově. Chci lásku a rodinu. Chci smysl. Vyklouznu z postele, zahalím se do bílého hedvábného županu a v pase si ho nedbale zavážu. Když se podívám na mobil, všimnu si nepřčtené zprávy od Anne.

Dostala ses v pořádku domů?

Ihned odepíšu: Ano. Brzy se uvidíme.

Anne odpoví: Za včerejší večer se omlouvám.

Vybavím si okamžik, kdy se to mezi Anne a mnou trochu zvrťlo, ale rychle tu vzpomínku odeženu.

V pořádku. Všichni děláme hlouposti, když jsme opilí.